

DAGBOGSHISTORIE OM CYKELFERIETUR TIL NORDJYLLAND 19/8 – 24/8 2019

Af Johs. Harrig Jensen
aug-2019

Indledning og dag 1, mandag den 19/8-19

Rute: Viborg – Vammen – Sdr. Onsild – Broløs - Mariager – Hadsund – Skelund - Øster Hurup (85 km)

Dagen var kommet, hvor min kammerat Poul og jeg (Johs.) skulle på cykelferie til Nordjylland (Himmerland og Vendsyssel). Poul og jeg havde sammen i mere end 30 år spillet badminton, tennis og bordtennis. Desuden havde vi de seneste år også kørt adskillige cykelture sammen, og vores hang til cykling var mundet ud i en berammet 6 dage lang ferietur på cykel nordpå. Jeg havde netop rundet de 65 år og var på vej på efterløn, så nu skulle det være.

Ruten var planlagt således, at vi på cykel bl.a. fik lejlighed til at besøge flere af de steder, jeg gennem livet havde haft en særlig berøringsflade til; men hvor jeg næsten kun tidligere havde færdedes i bil eller på gåben. Det drejer sig bl.a. om Sæby-Frederikshavnegnen, hvorfra min mor stammer, og hvor jeg hvert år var på ferie som barn. Desuden bl.a. steder, hvor jeg en eller flere gange har været på camping eller i sommerhus. Det omhandler Øster Hurup, Hou, Sæby, Løkken, Tranum og Løgstør. På turen ville vi naturligvis også passere mange destinationer, hvor jeg aldrig tidligere havde været.

Hver aften havde jeg tænkt mig at gøre notater om dagens tur og hændelser, og når jeg kom hjem skrive en fylldigere dagbogshistorie og åbent fortælle om stort og småt. Udover de daglige oplevelser ville jeg supplere historien med anekdoter og andre referencefortællinger, om de steder vi kom frem. Beretningen ville komme til at indeholde en del deltaljer for bedre at kunne skildre livet på turen. Sammen med alle billeder og sidehistorier, som jeg havde tænkt mig at medtage, kunne det ende med at blive en halvlang fortælling – nærmest en lille roman – men sådan måtte det være.

Overnatningsstederne på turen skulle være forholdsvis minimalistiske; men på forhånd havde vi fravalgt shelter og telt. For at undgå dagligt at lede efter overnatningssteder havde vi hjemmefra reserveret hytter og værelser på forventede stopsteder for natten. Så kunne vi kun håbe på, at vi ikke løb ind i cykelproblemer mv., som bevirkede, at vi ikke nåede frem. Feriehøjsæsonen var ovre, hvilket gjorde det nemmere at få plads rundt omkring, og så var det tilmed billigere. På alle vores overnatningssteder kostede logiet for os begge tilsammen mellem 350 - 385 kr. pr. nat. Herudover var der tilkøb af morgenmad for 60 - 65 kr. pr. person. På cykelturen noterede vi os dog, at det i givet fald næppe ville have været svært, at finde overnatningssteder, for vi mødte adskillige skilte med påskriften VÆRELSE – ZIMMER – ROOM.

Vores cykler var ikke racere. Pouls cykel var en mountainbike med en del år på bagen, lidt brede hjul, og hvor kæden sædvanligvis "snakkede" lidt med. Det gjorde den også her på turen, selvom den havde fået en omgang olie. Jeg kørte på en traditionel cykel, der dog i stedet for en metalkæde havde remtræk, hvorved cyklen kørte næsten lydløs. For os begge to gjaldt, at vi langt fra altid "huskede" at benytte cykelhjelm, når vi cyklede rundt. Men på turen her til Nordjylland havde vi begge cykelhjelm på under hele turen.

Fordelen ved at cykle er udover motionen, at man stedse er tæt på naturen og dens vegetation. Man oplever virkelig terrænnets konturer – bakker og dale, indfanger den friske luft og dufte, ser mange dyr og oplever i det hele taget landskabet på en mere intens måde. Ens geografiske kendskab til området bliver utvivlsomt også øget. Det er ikke kun til siderne, der bliver skuet, mens vi cykler. Regelmæssigt skæver vi op på skyformationerne, for at holde øje med om der skulle være en mørk sky med eventuel regn på vej. På cykel er der måske også større mulighed for at komme i kontakt med folk, man møder.

Det skulle forventeligt også blive vores livs længste og hårdeste cykeltur, men forhåbentligt ville turen også byde på mange oplevelser. Vi havde begge cykeltrænet en del sommeren igennem både sammen og hver for sig. Selvom jeg få uger før turafgang var blevet sat tilbage pga. en større fiberskade i låret i forbindelse med fodboldgolf, så følte vi os begge rimelig godt rustet til turen.

Vi havde aftalt at mødes kl. 9 på Gotlandsvej i Viborg. Poul bor i Løgstrup og skulle dermed cykle alene de første ca. 8 km ind til min bopæl. Uheldigvis løb Poul ind i regnvej undervejs, så han måtte indlede turen iført regntøj. Ved ankomsten til Gotlandsvej var regnen ophørt, og Poul pakkede regntøjet sammen og spændte det fast ovenpå sin taske på bagagebæreren. Pouls mountainbike har ingen kædeskærm, og desværre havde Poul allerede på den indledende lille cykeltur fået en del olie fra kæden på buksebenene på sit orangefarvede regntøj. Pouls orange regntøj ovenpå sin taske med bagage var meget synlig bagfra, så selvom vi begge kørte med gule sikkerheds-overtræksveste, var regntøjet med til at øge vores færdselssikkerhed, da Poul det meste af tiden cyklede bagerst.

Dagen forinden havde jeg været i færd med at stramme bagbremsen på min cykel. Jeg var blevet opmærksom på, at bremserne var rigelig slappe. Jeg skruede først den ene og så den anden vej, uden at det hjalp. Pludselig sprøjtede der lidt olie ud af systemet, og nu virkede bagbremsene slet ikke. Det var åbenbart noget menigmand - og i særdeleshed en ikke-tekniker som mig - skulle holde fingrene fra. Der var dermed ikke andet for, end at vi måtte omkring cykelhandleren fra morgenstunden på vores tur. Jeg regnede med, at det bare var en bagatel, som han ville kunne ordne på få minutter. Jeg blev dog noget klogere. Det tog ca. 3 kvarter, før jeg med effektfulde bremses var klar til at fortsætte turen sammen med Poul, der tålmodigt måtte vente imens. Det var ikke lige den ønskestart, vi havde set frem til.

På vej ud af Viborg passerede vi nord om Nørresø. Derefter gik turen forbi Rødding sø til Vammen og videre til Lindum. I Vammen slog vi et smut ind omkring Bygmarksvej for om muligt at hilse på en af mine tidligere arbejdskolleger, men han så ikke ud til at være hjemme.

Vi havde medbragt en madpakke, som vi påregnede at spise i omegnen af Lindum. Poul spottede et sted inde midt i byen ved sportspladsen. Samtidig hermed kom flere seniorer ud fra det tilstødende petanque- og kroketanlæg. De flinke mennesker gav os lov til at sidde inde under halvtaget med bord og bænke – et perfekt lille sted. Vi hørte landsbyens kirkeklokke slå 12, og tog det som tegn på, at det var frokosttid.

Vores cykelrytme er på turen her den samme, som når vi ellers cykler ture sammen uden oppakning, at vi som regel følges ad og mestendels med mig forrest. Men når det går op ad en stejlere bakke kører Poul noget hurtigere end mig og kommer et stykke foran. Det er ikke kun fordi, jeg på turen har medbragt lidt mere bagage end Poul, for sådan forholder det sig altid, når vi cykler sammen. Til gengæld gør det omvendte sig gældende i forbindelse med en større nedkørsel. Så løber min cykel bare hurtigere end Pouls mountainbike med lidt bredere dæk, og jeg kommer ekstra i front.

Inden vi fortsatte vores ridt fra Lindum afventede vi, at en mørk og truende regnvejrssky skulle passere. Med mig ud over den nordlige del af Tjele Langsø kom vi ud til den større og nok så befærdede Hobro/Viborg-landevej. Heldigvis var der cykelsti det meste af vejen her. Vi passerede forbi Sønder Onsild Stationsby, der måske mest er kendt for Pigernes Kro og dens singlefester. Turen fortsatte igennem Sønder Onsild og over den østjyske motorvej E45.

Hvor vejen til venstre førte til Nørre Onsild, svingede vi til højre mod øst ad en ca. 1 km lang grusvej. Derefter gik det videre over Hobro/Randers-landevejen og ud ad små asfaltveje til Gettrup og Broløs. Apropos Broløs – så så vi ingen broer. Til gengæld havde vi set en pæn rute med udsigt over Glenstrup sø mod syd. Fra Broløs trampede vi videre i pedalerne mod nordøst, og via landsbyen Fjeldsted og dens lille sø rullede vi ind i den gamle idylliske by Mariager.

På vejen lidt før Gettrup mødte vi en modkørende politibil, der stoppede, da den kom hen til os. De to betjente ville høre os, om vi havde set en mand i en mørk jakke. De ledte åbenbart efter en med det signalement. Det kunne vi imidlertid ikke hjælpe dem med, og undlod klogeligt at fortælle, at vi bar mørke jakker under vores gule overtræksveste. Betjentene spurgte til vores forehavende. Vi syntes måske det så lidt indlysende ud, men fortal-

te dem høfligt, at vi var ude på en længere cykelferietur, og ruten vi havde kørt. Pyha, vi slap minsandten ”for videre tiltale” og fik lov til at cykle videre med ønsket om fortsat god tur.

Temperaturmæssigt var det ideelt cykelvej i underkanten af 20 grader, og vi var begunstiget af medvind fra sydvest. Men vejret var ved at blive lidt ustadigt, og et par gange måtte vi søge ly for regnbyger under træer langs vejen. Netop som vi kørte det sidste stykke ind til centrum i Mariager begyndte det igen at regne, og hurtigt fik vi søgt dækning under en lukket isbuds udhæng. Her stod i forvejen to andre par, og vi fik os en sludder med det ene turistpar fra Roskilde.

Da regnen var stilnet af, cyklede vi de sidste par hundrede meter ind til Mariagers hyggelige gamle brostensbelagte torv. Her gik vi ind og nød en stor vaffelis. Inden afgang fra Mariager fik vi udenfor is-butikken endnu en lille passiar med et par snakkesalige mænd.

Turen gik videre langs den lange Mariager Fjord, hvortil der var en smuk udsigt. Vejen fortsatte gennem Assens, hvor der ud mod fjorden ligger en stor cementfabrik. I øvrigt er egnen her kendt fra flere af forfatteren Hans Kirks romaner. Lige før Assens kørte vi lidt parløb med to kvinder, der cyklede i en noget speciel indrettet tandemcykel med halvtag, og hvor de sad sideværts. Forunderligt nok cyklede de ligeså hurtigt som os, men de indrømmede da også, at de havde lidt elkraft til rådighed.

Motiv fra Mariager Fjord (downloadet)

Det sidste stykke vej til Hadsund blev tilbagelagt i ledtog med truende regnvejrsskyer. En enkelt gang mere søgte vi ly under et træ, men besluttede os hurtigt for at fortsætte. I Hadsund parkerede vi vores cykler med alt vores oppakning under udhænget ved et supermarked, og gik derefter en tur op i gågaden. Her fandt vi et offentligt toilet, og i et indkøbscenter købte jeg en poloshirt, hvis grønne friske farve jeg ikke kunne stå for. Vi noterede os, at den snigende butiksdød også havde holdt sit indtog her i Hadsund.

Tilbagevendt fra gåturen i byen måtte vi vente mere end et kvarter under udhænget ved supermarkedet før regnen var stilnet af, og før vi havde mod på at fortsætte. Så gik turen gennem Visborg og Skelund til Øster Hurup.

Fra kirken i Øster Hurup kom vi til et T-kryds. Da kunne jeg godt se, at jeg kunne have gjort mit hjemmearbejde bedre, for jeg var ikke sikker på, om vi skulle svinge til højre eller venstre. Med hjælp fra Kraks kort havde jeg hjemmefra planlagt ruten i store træk. Jeg havde også på turen medbragt et cykelkort over Nordjylland. Visse steder kunne jeg godt have ønsket, at kortet var mere detaljeret. Jeg havde en trip- og farttæller på cyklen, men ellers kunne mobil med GPS få lov at blive i lommen. Vi skulle klare os på gammeldags manér, og skulle det blive nødvendigt, kunne vi sikkert spørge folk undervejs.

Adspurgt vinkede et par yngre skolepiger os til venstre og nordpå. Jeg erindrede også, at campingpladserne i Øster Hurup lå i den nordlige ende af den langstrakte by. Efter at have kørt et par kilometer nordpå og passeret en campingplads, som ikke var den vi søgte, talte vi med en sommerhusgæst, som var FCK-fan. Han mente vi bare skulle fortsætte ca. 1 kilometer nordpå, hvor der lå endnu en campingplads. Det var dog heller ikke den campingplads, vi søgte. Så var det tid at finde Øster Hurup Campings telefonnummer, og det viste sig, at vi inde i byen skulle have svinget til højre og blot kørt få hundrede meter til vores bestemmelsessted.

Badestranden i Øster Hurup er meget børnevenlig, og Øster Hurup er uden tvivl det sted, jeg flest gange har camperet i telt. De fleste gange vi camperede her, tror jeg var på Toft Camping; men det eksisterer ikke længere. Denne mandag aften i sidste halvdel af august var der påfaldende få turister at se. Jeg husker ellers byen som et livligt sted med mange turister. Fra flere af fortidens campingture gemmer sig unikke oplevelser.

Vel ankommet til Øster Hurup Camping - efter at have kørt 6 km forgæves - blev vi indlogeret på 1. sal. Vi havde bestilt et værelse for to med toilet og bad på den anden side af gangen. Der var en del værelser ovenpå; men tilsyneladende havde vi det hele for os selv. Badet foretog vi ved 2 gange at trække de udleverede kort igennem en magnetkortlæser for hver især at opnå 4 minutters varmt bad. Så få minutters varmt bad nøjes jeg ellers normalt ikke med derhjemme. Efter omklædning gik vi ud for at finde et sted at spise.

Det stod dog snart endnu klarere for os, at den store feriesæson i Øster Hurup var aftaget markant. Flere steder hvor vi forsøgte at træde indenfor, mødte vi låste døre, så det var vist mest et spørgsmål om, hvad vi overhovedet kunne finde for ikke at gå sultne i seng. Klokkeren lidt i 20 fandt vi en grillbar, hvor vi sikrede os aftensmaden. Her fik jeg en stor kyllingeburger med bacon og pomfritter, mens Poul fik kebab. Jeg kunne kun spise halvdelen af mine pomfritter; men Poul tog sig kærligt af resten.

Da feriehighseasonen nu var ovre, havde beværtningen nedskåret udbuddet af retter på plakaten. Mens vi sad og spiste, kom der nogle hollandske turister ind for at bestille mad. Tidspunktet på aftenen taget i betragtning var spiseudbuddet nu yderligere blevet beskåret, og de fik at vide, at de kun kunne få pizza.

Efter aftensmaden gik vi en tur ned omkring havnen og byens mølle i midtbyen. Nu benyttes møllen til beboelse, men for år tilbage var her butik, og jeg har et par gange dengang været inde i møllen.

Det havde været en lang dag, og triptælleren på cyklen viste 84,8 km. Det var nogen flere kilometer end forventet, og Poul havde tilmed cyklet ca. 8 kilometer mere fra Løgstrup til Viborg. Vi var lidt ømme i rumpetten, og det stod os klart, at det ville blive en cykeltur med to særlige udfordringer begyndende med bogstavet "R". Den første udfordring ville blive Regnen og den anden Rumpen.

Nok havde det været en lang dag; men vi havde fået set en masse og snakket med adskillige. Rundt om på markerne stod kornet de fleste steder stadigvæk og ventede på at blive høstet. Af dagens naturoplevelser havde vi bl.a. på ret kort afstand set 3 rådyrkid. Et andet sted så vi i vejkanten en kæmpe grævling, der var blevet kørt over.

Af en eller anden grund havde vi i dagens løb overhovedet ikke fået fotograferet. Det var ikke tilsigtet; men måske havde vi været opslugt af dagens oplevelser. Selvom det kan være fint at forevige nogle ting med billeder, bør det nok også ske med måde, så det ikke bliver på bekostning af oplevelsen af nuet. De efterfølgende dage ville vi dog prøve at huske at tage lidt billeder. Min mobiltelefon havde jeg i det hele taget ikke forestillet mig, at jeg skulle bruge ret meget kommunikationsmæssigt på turen. Telefonsamtaler og SMS'er skulle begrænses til et minimum, og sådan blev det. Poul havde tilsyneladende også kun få samtaler, men holdt os via mobilen løbende orienteret om, hvad der skete af nyt i den store verden, og hvad der indløb af sportsresultater.

Hjemmefra havde jeg bl.a. medbragt to sæt ørepropper. Jeg er blevet fortalt, at jeg sommetider snorker, så i givet fald syntes jeg ikke, jeg ville berøve Poul sin nattesøvn dermed. Så Poul fik udleveret det ene sæt ørepropper. Anna Grethe synes godt nok bare, det lyder lidt hyggeligt, når jeg snorker ☺; men det er jo ikke sikkert, at Poul vil opleve det sådan. Inden vi lagde os til at sove, fik jeg gjort lidt dagsnotater til fortællingen her, og derefter småsnakkede vi lidt. Jeg var jo i selskab med Poul, der er en mester udi smalltalk. Selvom vi siden afrejsen fra Viborg var rendt ind i en håndfuld regnbyger, havde vi undgået at blive våde. Vi så fortrøstningsfulde frem til de efterfølgende dage, hvor vejrudsigten meldte om bedre vejr i form af mindre regnvejr.

Dag 2, tirsdag den 20/8-19

Rute: Øster Hurup – Egense - Hals – Hou – Asaa - Voerså – Sæby (82 km)

Vi stod op i god tid og klar til vores bestilte morgenmad kl. halv-ni. Morgenmaden var OK. I opstarten fra Øster Hurup havde Poul lidt kædeproblemer, som han dog hurtigt fik fikset. Nu var kursen stik nord med Sæby som mål. Hele vejen skulle vi cykle tæt på Kattegat på vores højre side, og det ville blive en meget flad rute. Vejret var hele dagen rigtig fint og perfekt at cykle i. Det var 18-20 grader varmt og medvind fra sydvest. Desuden var det halvskyet, og vi undgik helt at løbe ind i de regnbyger, der trods alt faldt rundt omkring.

På cykelturen mødte vi undervejs en del andre cyklister, og vi passerede sædvanligvis hinanden med et gensidigt vink eller hej. Flere af cyklisterne så ud til at være ude i samme ærinde som os, og nogle med endnu større op-pakning.

Lige nord for Øster Hurup var der på vores venstre side skov med dyrehave og længere inde lå naturreservatet Lille Vildmose. Ved middagstid ankom vi via Dokkedal til færgelejet i Egense. Kun ca. halvdelen af vejen fra Øster Hurup og hertil var der cykelsti. Det blev ikke til synderlig lang ventetid, før vi kunne trække cyklerne ombord. I ventetiden kunne vi finde mobilkameraet frem og tage de første billeder på turen, og få os endnu et bolsje fra Pouls medbragte pose med lakrids- og karamelbolsjer.

Overfarten var dejlig let og luftig, og varede kun ca. 5 minutter og kostede 20 kr. pr. person. Da vi kom i land i Hals fik Poul øje på en pølsevogn, og fik straks lyst til en hotdog. Jeg syntes nu, det var for tidligt at gøre holdt for at spise. Det var nemlig meningen, vi først skulle spise længere nordpå i Asaa, så vi fortsatte. I Hals gjorde vi i stedet et kort stop for at iagttage Hals Skanse, der er strategisk placeret her ved indsejlingen til Limfjorden og var tænkt som forsvar mod svensken og andre fjender. Voldanlægget er opført i 1600-tallet med 3 kanoner på toppen; men fortet kom vist aldrig rigtigt i brug.

Fra Hals og ca. 10 km nordpå til Hou ligger der sommerhuse næsten hele vejen. Lige udenfor Hou boede jeg i år 2000 i sommerhus næsten ude ved vandet med familien og svigerforældre m.fl. På turen i dag så vi en del dyr. Især noterede jeg mig, at de i Nordøsthimmerland og Østvendssyssel har mange heste. Måske derfor har de mange marker med havre. Desuden så vi flere forskellige kvægracer og nogle med meget lange horn. Af øvrige dyr så vi får, et æsel og et mulddyr samt endnu et par rådyrkid og hønsegårde med fjerkræ.

Cykelturen fortsatte til Asaa, der vel nok er den største by på vores rute i dag inden Sæby. Poul spottede et skilt, der viste vej til et spisested på havnen, Café Hawblik. Der fik vi begge et stort velmagende stjernesked til frokost. Vi sad på en udendørs træterrasse på 1. sal med flot udsigt til marinaen og Kattegat. Tilmed var der rimelig godt læ for vinden og solen skinnede, så det kunne ikke være meget bedre.

På terrassen på caféen i Asaa sad også et par yngre mennesker, som vi fik en snak med. Den unge enarmede kvinde var journalist ved Danmarks Radio, og manden fotograf samme sted. De producerede begge både radio- og fjernsynsudsendelser, men syntes nu det var mest interessant at lave TV.

Efter frokosten rundede vi lige havnen i Asaa for at bese den lille havfrueskulptur, vi kunne skimte fra terrassen. Derpå gik cykelturen til Voerså. Her parkerede vi igen cyklerne for at ro en kanotur på åen ved caféen Riverside Voerså. Der var en del regnvand i kanoerne. Jeg tænkte, at det da vist måtte blive en tur uden kondisko, og gik derfor tilbage til cyklen for at skifte til badesko. I mellemtiden havde Poul fundet en øse og gik straks i gang med at tømme en kano for vand, så min omklædning var omsonst. Nu var det bare på med redningsveste, inden vi fik os bugseret ud i den vippende kano. Åens vand så temmelig grumset ud, men sejlturen fejlede ikke noget - den var åh så idyllisk. Efter sejladsen sad vi på bådebroen og nød en is i det dejlige solskinsvejr. Da Poul havde spist sin svalende sodavandsis, mente han nok, han kunne klare en mere. Jeg havde fået en chokoladeis, og var næsten kun blevet mere tørstig heraf, så jeg måtte også have mig en sodavandsis. Det var rette tid og sted, for An-

na Grethe var jo ikke med til at sige stop. Mens vi sad der ved åens stille vand og nød vores is i solen, fandt jeg anledning til at spørge Poul: "hvad har vi da gjort, siden vi skal ha' det så godt"? ☺

Stedets have var flot anlagt, og især flisebelægningen. Den skrånende sti fra caféen ved åen og op til beboelsen var forsynet med et lille humoristisk skilt, hvorpå der stod Egon Olsens vej.

På caféens gavl, hvor stien ved siden af en trappe førte lidt stejlt ned til åen, hang også et lille advarselsskilt især møntet på kørestolsbrugere.

Vi talte med caféejeren, som bl.a. kunne berette, at det nu var 15 år siden, den gamle Voerså Kro, der havde ligget på den anden side af åen, var nedbrændt med alle sine udstillede genstande fra Congo i Afrika. Arealet lå nu tomt og øde hen, selvom der lige i øjeblikket var rejst et større partytelt til den kommende weekends byfest. For mange år siden har jeg mindst et par gange været til min mormor og morfars runde fødselsdage på den nu nedbrændte kro og ved samme lejlighed sejlet på åen. For mig var der således lidt nostalgi over tingene.

Optanket med livseleksir cyklede vi videre gennem Lyngså til Sæby, hvis slogan lyder: "Sæby især – er en ferie værd". Her cyklede vi først ned gennem centrum og videre til vandfaldet ved åen. Derfra ud til havnen, hvor vi så og fotograferede den store statue af "Fruen fra havet", mens en flot regnbue rejste sig i horisonten. Det var også meningen, vi ville se byens klosterkirke med dets store skib og flotte kalkmalerier. Men kirken var under restaurering og derfor lukket for turister.

Tæt på Sæby Kirke i Algade sad en gammel mand i 80'erne på sin rollator på modsatte fortov. Han spottede os og kaldte os over. Han var en snakkesalig gammel mand. Manden hed Gorm og var gammel baker, og mente at have kendt næsten alle i byen. Han hævdede også, at han i sin ungdom havde kendt mine to morbrødre, der næsten må have været jævnaldrende med ham. Gorm fortalte om gadens gamle huse, om sin stenrige mor, der havde foræret ham et af husene, om byens og landets mest kendte frihedskæmper under krigen samt hvor tilfældigt, det var gået til, at han havde fået sit navn. Poul og jeg tvivlede dog på, at alle "Gorm den Gamles" fortællinger helt holdt vand.

Vi skulle videre til Svalereden Camping og Hytteby. Gorm fortalte os, at den nemmeste og flotteste rute var at tage en lille sti ned til havnen og derfra videre langs cykel- og promenadestien, der førte næsten hele vejen derud. Det gjorde vi så. Undervejs passerede vi Sæby Søbad. Her havde jeg været adskillige gange ved stranden som barn, og spillet minigolf. Nu er der bygget ferielejligheder på stedet.

Umiddelbart før Svalereden Camping og Hytteby ligger endnu en campingplads; nemlig Hedebo Camping. Her har jeg også været på teltcamping mindst et par gange. Sidste gang var midt i 90'erne, hvor jeg var alene afsted med børnene, Jannie og Allan. Uheldigvis havde jeg dengang glemt at medbringe håndklæder til turen. Vi fik snart indkøbt nye håndklæder, men blev også hurtigt belært om, at håndklæder, der ikke er blevet vasket, ikke er synderlig meget bevendt.

Vi ankom til Svalereden Camping, hvorfra jeg har et gammelt minde. Indtil for ti år siden var her også restaura-tion. Tilbage i begyndelsen af 60'erne – altså for mere end 55 år siden – havde min morbror Verner inviteret min mormor og morfar samt min mor og vi 4 knægte på smørrebrød her på terrassen en solskinsfyldt sommeraften under parasollerne. Det var tæt på eneste gang, jeg som barn husker at have været ude at spise fint og så tilmed noget så sjældent som smørrebrød. Jeg erindreren hvilken nydelse, jeg syntes det var, og vi drenge sad nærmest og rullede med øjnene af benovelse over oplevelsen. Der tog min morbror virkelig keglere. Jeg har også sidenhen spist på restauranten; men det var førstegangsoplevelsen, der har manifesteret sig.

Efter at have fået anvist vores hytte på campingpladsen pakkede vi hurtigt ud, fik gjort toiletbesøg og klædte om. For at spise aftensmad begav vi os derefter atter på jernhesten tilbage mod Sæby centrum ad cykelstien langs den gamle hovedvej. Der var ca. 3 km ind til centrum; men på vejen derind kom vi forbi restauranten Highway 69. Jeg havde tidligere spist derinde for nogle år siden, og det så fornuftigt ud på plakaten. I stedet for at cykle helt ind til byen blev det i stedet her, vi blev enige om at spise aftensmad. Det blev til en god australsk oksefilet med tilbehør.

Hytten var en pæn stor veludstyret hytte på 11 - 12 m². Der var to hold køjesenge og sågar en hems. I hytten var der bl.a. også et bord med 4 stole, et køleskab, el-kogeplade, diverse service og mulighed for at lave kaffe og te. Der var derimod ingen rindende vand i hytten og dermed hverken toilet eller bad.

Tilbagevendt til hytten fik vi begge taget vores 3 minutters bad med anvendelse af en polet. Jeg var ikke helt fortroelig med, hvordan det virkede, og om 3 minutter var tilstrækkelig tid. Derfor startede jeg med at skylle mig af i iskoldt vand. Derefter sæbede jeg mig ind, og så burde der være tid nok til, at få sæben vasket af. Det viste sig, at 3 minutter faktisk var rigelig lang tid, og at man kunne stoppe for det varme vand undervejs. Det var således ikke nødvendigt, at jeg startede med en kold dukkert.

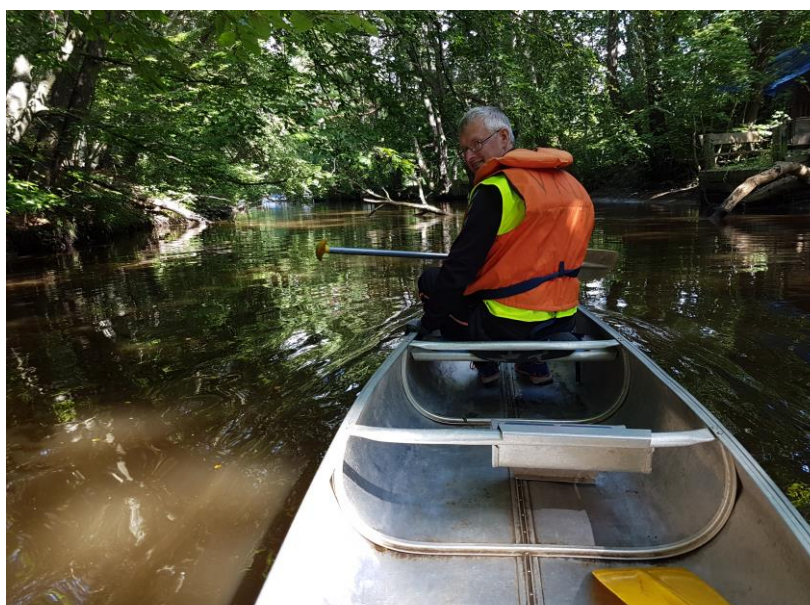
Endnu en lang og oplevelsesrig dag var enden nær. Vi havde cyklet 81,8 km, altså næsten ligeså meget som den første dag. Til gengæld var vi blevet forskånet for regn og havde haft medvind hele vejen på en meget flad rute, så der var nok sværere etaper i vente.

Før vi lagde os til at sove puttede Poul sine ørepropper i ørerne. Poul tumlede stadigvæk med lidt forkølelse, så måske var det årsagen til, at jeg senere på natten blev klar over, at jeg vist ikke var ene om at snorke. I mørket fik jeg fremfundet mine medbragte små gamle øredupper, som jeg havde gemt fra soldatertiden, og fik dem stoppet i ørerne, så jeg kunne sove videre.

Her er jeg lige før ombordstigning på færgen i Egense, hvor vi skulle sejle over Limfjorden til Hals. Hvis jeg ser lidt ukendelig ud, er det måske fordi, jeg i ugerne op til cykelturen havde ladet skægget stå. Poul sidder klar til frokost på terrassen i Asaa med udsigt over marinaen og Kattegat.

Havnen i Asaa med havfrueskulpturen og mig med min uundværlige cykel.

Skøn kanotur på åen i Voerså.

Havnen i Sæby.
I baggrunden den store tosidede skulptur "Fruen fra havet" samt en flot regnbue.

Dag 3, onsdag den 21/8-19

Rute: Sæby - Karup/Understed – Frederikshavn – Strandby – Tolne – Mosbjerg - Sindal – Hjørring (81 km)

Når man når min alder, er en af ulemperne, at man som regel skal op en gang om natten. Tidlig denne onsdag morgen var heller ingen undtagelse, og jeg måtte trække i lidt tøj og gå ca. 150 meter op til en af campingpladsens toiletter. En bil trillede stille ud fra pladsen; men ellers var alting udenfor tyst og stille, og daggry var nær.

Igen stod vi forholdsvis tidligt op. Foran os havde vi en lang og forventelig meget kuperet rute delvis med modvind, men ellers fint halvskyet vejr. Det var kongeatapen, vi i dag skulle ud på.

Her på campingpladsen kunne vi ikke tilkøbe morgenmad, så jeg gik op i butikken og købte nogle rundstykker, morgenbasse mv. Mens Poul ordnede andre ting, dækkede jeg hurtigt bord, snuppede kedlen fra hylden og hentede vand fra en hane ca. 20 meter fra hytten. Derefter satte jeg fluks kedlen på den elektriske kogeplade, som blev tændt. Dårligt nok var vi dog kommet i gang med morgenmaden, før Poul og jeg pludselig syntes, at det lugtede grimt af smeltet plastic. Av for den – hvilken tanketorsk jeg i farten havde bedrevet. Der var kæden da vist hoppet helt af. Det var jo ikke en almindelig kedel; men en elkedel jeg havde sat på kogepladen. Hjemme var jeg vant til at bruge cooker, og hvis jeg derhjemme havde sat en elkedel på kogepladen, ville der ikke være sket noget, fordi det var induktionsvarme. Der blev luftet godt ud i hytten. Den ene side af elkedlens bundkant så lidt smeltet og flosset ud; men ellers fungerede elkedlen udmærket, og vi fik varmet vand til te på den rigtige måde. Vi fortalte ikke om den lille misere, og det var måske ikke pænt gjort. Efter morgenmaden tog Poul sig af opvask af brugt service, mens jeg rengjorde hytten med fejning mv., som foreskrevet. Dermed blev hytten efterladt i samme stand, som da vi ankom – lige med undtagelse af det lille men.

Efter at have tjekket ud startede vi med at cykle tilbage til Sæby by, idet planen var, at vi skulle ud forbi Sæbygård Slot. Nu er der på markerne omkring slottet etableret golfbane, og her spillede jeg for første gang golf for 10 år siden i forbindelse med en større familie-weekendtur. Herfra cyklede vi videre for at gøre et nyt stop ved Egeborg, som er navnet på husmandsstedet, som min mormor og morfar havde indtil midt i 60'erne, og som ligger ca. midtvejs mellem Understed og Karup omkring 6 km udenfor Sæby. Undervejs kom vi – umiddelbart før vi passerede under E45 - forbi landstedet, hvor vi i sin tid havde boet på familie-weekendturen.

Jeg har mange gode minder fra Egeborg, hvor jeg sammen med min mor og brødre hver sommer som barn var på en uges ferieophold. Nu er stedet blevet moderniseret, og jeg tror ejerne har schäferhundeopdræt derinde. Faktisk var jeg i forbindelse med en campingtur inde at se stedet engang i 90'erne, netop som ejerne var i gang med store ombygninger. Dengang jeg kom her som barn, var tingene ikke just moderne. Min mormor malkede køerne med håndkraft, og til hjælp i marken havde min morfar bl.a. 2 nordbagge-hest og en stivvogn. I stuehuset var der lavt til loftet, mens der under en gulvlem i køkkenet var adgang til et svalende kælderrum til opbevaring af forråd. Der var vist nok blevet indlagt vand i køkkenet og i bryggerset dengang; men der var stadigvæk vandpumpe i gården. Toilettet var et lille das i laden. Når man skulle forrette, kunne man lukke sig ind og kravle op og sætte sig over hullet med en spand nedenunder. Ved siden af lå "toiletpapiret", der var en stor tyk telefonbog, hvor man afhængigt af behovet kunne rive en eller flere sider ud af.

Vores cykeltur fortsatte mod Understed og derfra videre mod Frederikshavn. Jeg husker, at jeg, kort efter at have lært at cykle som barn, engang lånte min mormors gamle cykel. Så cyklede jeg et par gange alene ruten rundt her med solen fra Egeborg til Understed. Dengang var der endnu færre biler på vejene her.

Godt 1 kilometer efter Egeborg begyndte det at smådryppe fra en sort sky på himlen, og vi trak i ly under en jordbæravlers halvkuppel ved vejen. I ventetiden kunne vi passende forsøge tilværelsen ved at gøre lidt indhug i Pouls bolsjepose. Det blev ikke rigtig til nogen regn, så vi fortsatte snart vores færd. Havde de foregående dages etaper været flade, var vi til gengæld nu nået ind i voldsomt kuperet terræn. Det ville næsten være umuligt at anlægge en flad fodboldbane her.

Næste stop var nogle kilometer før Frederikshavn på højdedraget Øksnebjerg - en parkerings- og udsigtsplads 95 meter over havet. Denne dag med klart vejr var der en fin udsigt over vandet i øst og det bakkede landskab i vest.

I skoven ved Bangsbo, kort før Frederikshavn, var vi nu kommet til Pikkerbakken. Her skulle vi op ad en stejl skovvej med en hældning på 16 % for at se udsigtspunktet på toppen. Udsigtspunktet var sidste efterår blevet fornyet og indviet af Kronprins Frederik. Heldigvis var strækningen op kun på få hundrede meter, men vældig hård. Poul valgte at gå op det meste af vejen med cykel og oppakning; men jeg havde sat mig for at cykle hele vejen op – koste hvad det ville.

Udsigtspunktet er udformet med en platform, der har form som den nordlige del af Vendsyssel. Lidt bagved kan man se kongestenen, hvor Frederik den 8., den 9. og den kommende Frederik den 10. alle har skrevet deres autografer, som efterfølgende er blevet mejslet ind i stenen.

Der var en del turister på toppen, og der var en storslået udsigt i det klare vejr. Mod sydøst kunne vi se Sæby og Læsø og mod nordøst Frederikshavn og Hirsholmene. Længere ude mod nordøst kunne vi også skimte Skagen og de store skibe, der lå på Reden der.

Til venstre er jeg på Grenen på Pikkerbakken ved Frederikshavn og til højre den eksotiske palmestrand nord for byen.

På toppen talte jeg med nogle motorcyklister fra Hjørring. De hørte om vores tur, og at vores mål for dagen var campingpladsen i netop Hjørring by. En af dem fortalte, at der var en god swimmingpool der, og spurgte også, om det ikke var hårdt at cykle så langt og med alle de bakker. Jeg beroligede ham med, at det ikke var så slemt, for vi var jo trods alt unge mennesker – eller det bildte vi os da i hvert fald ind...☺

Fra Pikkerbakken skulle vi videre nogle få kilometer sydøst for Frederikshavn for at få oplevelsen af et andet udsigtspunkt nemlig Cloos-tårnet. Udkigget øverst oppe fra tårnet er på 160 meter, og dermed Nordjyllands højeste udsigtspunkt. Tårnet selv er 60 meter højt. Det var lidt kringlet at finde ud til Gærum-vejen, og den nærmeste vej derop. Vi måtte bl.a. spørge en kvindelig motionsløber til råds og dernæst en fjernvarmearbejder. Sidstnævnte var ukendt i byen, og dermed ikke til megen hjælp. Tingene blev besværliggjort af, at der var omkørsel pga. fjernvarmearbejde.

Vejen op til Cloos-tårnet gik bare op og op forbi Kilden og til Flade. Mens Poul snuppede sig en is, smuttede jeg på toilettet, før vi steg til tops i tårnet med elevator. Havde udsigten fra Pikkerbakken været storslået, var den ikke mindre her. Med sine 360 graders panorama kunne vi se vidt omkring. Jeg havde flere gange tidligere nydt udsigten fra både Pikkerbakken og Cloostårnet; men jeg syntes også, at Poul skulle have oplevelserne med.

Cloostårnet blev færdigbygget i 1962, og jeg husker tårnet tilbage fra mine barndomsferier på Egeborg. Når man fra gårdspladsen der kiggede op over markerne mod nord, kunne man se Cloostårnet knejse i det fjerne.

Fra Cloostårnet gik det i susende fart ned ad den lange stejle bakke til Frederikshavn, som tidligere hed Fladstrand. Vi cyklede forbi færgeløbet og ud til Krudttårnet, der er Frederikshavns vartegn. Krudttårnet, der i dag er museum, er resterne af en gammel fæstning fra 1600-tallet og vejer 4.500 tons. Ikke desto mindre blev tårnet i sin helhed i 70'erne over en periode på 13 måneder med besvær flyttet 270 meter for at give plads for en havneudvidelse. Samtidig hermed blev en stor vandreblok – Jyllands næststørste sten, kaldet Dynen – gravet fri lidt ude i vandet. Stenen ligger i dag til pynt foran banegården overfor Krudttårnet og Frederikshavns næsten runde gule kirke.

Det var blevet pænt over middag, så vi skyndte os at cykle videre ud til Frederikshavns Nordstrand. I 00'erne blev 400 meter af stranden her omdannet til en palmestrand fyldt med eksotiske palmer. Det var tanken, at vi skulle spise lidt sen frokost her. Udvalget var forholdsvis begrænset, og vi nøjedes med nogle pølser med brød og noget at drikke.

Mens vi sad og slappede af her, kom en interviewer hen til os og spurgte, om hun måtte få 10 minutter af vores tid i forbindelse med en spørgeundersøgelse om turisternes oplevelse af Frederikshavn. Vi indvilgede, men måtte også konstatere, at det tog mindst dobbelt så lang tid. Sekunder efter hun var færdig med os, havde hun fundet et nyt offer. Et par uger forinden havde jeg m.fl. i forbindelse med en tur til Skagen overnattet i Frederikshavn, så jeg havde lidt ekstra indtryk af byen at trække på. Jeg tror, vi gav Frederikshavn ganske pæn omtale og karakterer.

På vej nordover ud af Frederikshavn kom vi forbi et nybygget rundt hvidt højhus på 12-13 etager. Bygningen så unik ud, og vi var blevet fortalt, at det var planen, at der skulle bygges yderligere to identiske højhuse ved siden af.

Hele dagen havde vi befundet os på egnen, hvor mine aner på min mors side havde levet i adskillige generationer. Det gjaldt bl.a. også de to små byer nord for Frederikshavn, nemlig Elling og Strandby, samt Kvissel lidt inde i landet. I udkanten af Strandby stoppede vi og talte med en ældre svækket pensionist. Han rystede meget, men kunne tilsyneladende alligevel godt klippe hæk. Vi forhørte ham om, hvilken vej vi burde cykle for at komme nemmest til Kvissel, og hvad han i øvrigt syntes, vi burde se i Strandby. Han anbefalede os at se byens havn og kirken, der var udformet som et skib. Havnen var hurtig overstået; men kirken var ganske seværdig.

Vi var kun kort tid i Elling og nåede ikke at finde ud af, om der virkelig var liv i byen, som skrevet på muren ved indfaldsvejen til byen. Kirken på bakken i Strandby var unikt udformet som en fiskekutter.

Selvom det efterhånden var nogle timer siden, vi var cyklet afsted i morges og havde kørt adskillige kilometer, var vi i luftlinje ikke kommet særlig langt. Nu skulle det imidlertid være anderledes - vi skulle rykke - og det vestpå og ind i landet mod Hjørring, men desværre mest i modvind.

Vi cyklede til Kvissel og derfra videre til Dvergetved og Tolne. Omkring Tolne var der megen skov, og området var ret så kuperet. Det var tanken, at vi herfra og til Astrup mellem Sindal og Hjørring skulle følge den regionale

cykelrute 62. Lidt uden for Tolne gik ruten imidlertid til venstre ad en grusvej, hvor der stod en bondemand ved sin gård. Han fortalte os, at grusvejen var meget dårlig at cykle på, og anbefalede os i stedet at fortsætte ad asfaltvejen. Vi skulle nok ikke have lyttet til bondemanden, for derved kom vi ud af kurs og til at køre nogle ekstra kilometer. Da vi endelig kom til en vej til venstre, stod der Mosbjerg på et byskilt til højre. Lidt senere så jeg på et lille græsstykke mellem træerne endnu et par rådyrkid. Det var tredje dag i træ, vi havde set rådyrkid tæt på.

Vi cyklede videre mod Sindal og genfandt rute 62. Undervejs kom vi forbi en cykelrytter og spurgte ham, hvor langt der var til Hjørring. "15 km eller måske 18" var svaret. Begge dele lød lidt utroværdigt. Vi mente, der måtte være længere. Da vi havde cyklet yderligere nogle kilometer, blev vi overhalet af en anden cykelrytter, og vi spurgte ham om det samme. Han svarede 20 - 25 kilometer. Det lød mere realistisk, men var måske lidt i overkanten af, hvad vi ønskede at høre.

Det var lidt hårdt især for bagdelen, og indimellem rejste vi os begge i sadlen. Derfor besluttede vi fra Sindal og helt til Hjørring at cykle ad cykelstien langs den store landevej 35. Det var måske ikke den kønneste rute, og der var en del trafikstøj. Til gengæld var det den korteste og hurtigste vej, og cykelstien var nyasfalteret og dermed rigtig god at cykle på. Lidt uden for Sindal mod Hjørring spottede Poul et landsted, hvor han for mange år siden som barn havde været på besøg sammen med sine forældre hos nogle bekendte.

Da vi nåede City Camping i Hjørring måtte vi lede lidt efter informationen og en kontaktperson. Endelig lykkedes det med hjælp fra en bilist, der dukkede op og som vist var medarbejder på campingpladsen. Vi fik udleveret nøgler til vores hytte, og jeg så frem til en svalende dukkert i den udendørs pool. Imidlertid havde campingpladsejeren ugen forinden lukket hele swimmingpoolen ned for resten af året pga. faldende antal turister. Det var lidt af en dukkert.

I forhold til hytten i Sæby, var hytten her i Hjørring mindre end halv så stor og målte kun 4 - 5 m². Ja, der var tale om en mini-hytte, som næsten kun var et stort hundehus. Der var to skibsbrikse, et par små lamper, en røgalarm, gardiner for vinduerne og så vist ikke mere. Vores bagage fyldte mere end halvdelen af gulvpladsen, og der var kun plads til, at én af os kunne stå derinde ad gangen. Men OK, vi skulle jo også bare sove der natten over.

Vores svedige og fugtige tøj blev hængt til tørre udendørs på rækværket og et par campingstole. Efter bad og omklædning gik vi ind til byens centrum for at finde et sted at spise. Campingpladsejeren havde fortalt os, at det bare var ud til vejen, først til højre og så til venstre. Han sagde desuden, at der kun var én kilometer i alt ind til centrum, så det kunne vi let klare til fods. Efter af have gået et kvarters tid, uden at have fået færten af centrum, spurgte vi en kvindelig motionsløber til råds. Hun sagde, vi bare skulle fortsætte yderligere ca. 700 meter op ad vejen og så til højre. Langt om længe fandt vi ind til gågaden. Jeg gad nok vide, hvilken længdeskala man anvendte her i Vendsyssel, eller om det bare var afstandsbedømmelsen, den var lidt gal med.

Klokken var over halv-otte og vores maver sagde, at det for længst var blevet spisetid. Vi stødte hurtigt på Restaurant Bone's, men gik lidt længere op ad gågaden, for at se om der var noget andet og mere fristende. Vi faldt ikke over noget og blev hurtigt enige om, at det skulle være på Bone's, vi skulle spise. Vi valgte begge spareribs med salat og isdessert bagefter. Godt brugte efter dagens lange cykeltur på 80,6 kilometer var det dejligt at sidde på et fladt sæde og nyde maden og slappe af.

Sultne som vi var, måtte vi begge bede om en ekstra bagt kartoffel. Da vi kom til desserten, kom Poul ned til bordet med sin skål godt fyldt op med softice med diverse drys. Jeg spurgte ham, om han ikke ligesom mig skulle have en af de gode små runde chokoladevafler. Jo, det måtte han da også prøve. Netop som Poul forlod bordet, efterladende sin skål med isdessert, tippede den lange dessertske med en klat is og drys ned på bordet og videre ned på stolen og gulvet. Inden Poul igen kunne sætte sig for at nyde sin isdessert, måtte han i gang med lidt op-tørringsarbejde.

Da vi trådte ud fra Bone's, var skumringen nær. Vi gik lidt ned ad gågaden, og så bl.a. i en gård en flot fontæne omkranset af skulpturer. Det var blevet helt mørkt, da vi nåede tilbage til campingpladsen og vores hytte. Ved en af de andre hytter så der ud til at være social sammenkomst, men vi søgte ind i vores egen lille hytte og gik rimelig tidligt til ro efter endnu en lang og begivenhedsrig dag.

Sidst på natten listede jeg som sædvanlig op for mig selv, og her på campingpladsen var der kun halv så langt at gå som den foregående nat i Sæby. Poul og jeg foretrækker begge at sove med lukkede vinduer og døre. Da jeg vendte tilbage til den lille hytte efter mit morgenbesøg, syntes jeg nu, det trængte til frisk luft derinde. Derfor lod jeg døren stå lidt åbent, næsten indtil vi stod op. Da Poul havde fået øjne, spurgte jeg ham, om han havde lagt mærke til, at vi havde sovet en del af morgenstunden med halvåben dør. Det havde han ikke bemærket, hvilket jeg tog som tegn på, at han havde sovet godt.

Poul fremviser vores 2 hytter på turen. Øverst den veludstyrede hytte i Sæby og til højre minihytten (hundehuset) i Hjørning. Minihytten var der ikke så meget at skrive hjem om. Her fik vi minimalisme.

Dag 4, torsdag den 22/8-19

Rute: Hjørring – Lønstrup – Nørre Lyngby – Løkken – Grønhøj - Fårup – Hune/Blokhus (ca. 65 km)

På City Hjørring Camping havde vi også tilkøbt morgenmad. Det var en lidt spartansk morgenmad, der blev indtaget, mens der kørte morgen-TV på skærmen. Inden vi fik pakket og kom afsted, blev klokken over ti. Det var oprindeligt meningen, at vi fra Hjørring skulle nordpå til Tornby, der ligger midtvejs mellem Hjørring og Hirtshals. Her skulle vi se en gammel købmandsgård. Men jeg foreslog Poul, at vi droppede det, og Poul havde ingen indvendinger. Jeg troede, det ville blive for lang en tur at cykle derop. Ruten vi skulle ud på i dag kunne blive lang og hård nok endda, for det ville komme til at blæse op til 7 sekundmeter, og vi skulle cykle i modvind det meste af dagen. Det var overskyet og temperaturen var dalet en smule, og der kunne komme regn over middag. Derfor valgte jeg i dag - ligesom Poul har for vane - at cykle med lange overtræksbukser.

I stedet for nordpå ville vi i stedet drage direkte ud til havet over Vennebjerg til idyllisk beliggende Lønstrup. Det voldte lidt problemer at finde den rigtige vej ud af Hjørring. Det kostede os et par kilometer ekstra. Lidt før Lønstrup så vi en flot gammel mølle, og vi stoppede op for at fotografere. I afdæmpet fart cyklede vi gennem Lønstrup og ned til havet, hvor vi parkerede cyklerne. Både Poul og jeg havde tidligere været i byen; men den er nu så hyggelig, og de mange turister i byen vidnede om, at andre havde samme opfattelse.

I Lønstrup blev fiskekutterne tidligere trukket op på land, og det gamle spil kan stadig ses. Udover en del små butikker har den lille kystby flere kunsthåndværkersteder og rummer et utal af gallerier. Poul og jeg besluttede at entrere den blå café med den lille gamle biograf. Efter at have beset biografen fik vi hjemmebagt med kaffe og te. Det smagte vældig godt – lige det vi trængte til.

Da jeg afregnede med den unge ekspedient på en snes år, spurgte jeg ham, om han til trods for sin unge alder havde kendskab til fiskerkonen, der for nogle årtier siden skrev sømandsviser om egnen her. Ja – ja, svarede ekspedienten og fortsatte: "Inger Lauridsen kendte vi alle, og vi er alle så kede af det, for hun er lige gået bort her tidligere på måneden". Fiskerkonen satte nærmest Lønstrup på landkortet i 80'erne med sine viser, som hun også selv sang. Flere af dem handler om den frygt, de pårørende ofte nærrede, når deres mænd var på fiskeri på det farefulde hav. Mest kendt af hendes viser er utvivlsomt "Glitrende hav – skinner som rav".

Til venstre ved havet i Lønstrup. I baggrunden ses Den gamle Redningsstation. Til højre Rubjerg Knude med fyret, der står foran en flytning længere ind i landet.

Inden vi forlod Lønstrup, løb jeg på en bekendt fra Viborg, som jeg fik en kort snak med. I udkanten af Lønstrup svingede vi ned mod Mårup kirke; men da vi opdagede, at vi skulle cykle på grusvej, opgav vi og vendte om. Lidt længere sydpå undlod vi også at cykle helt ud til Rubjerg Knude. Vi nøjedes i stedet med på afstand at beskue de store sandbanker og fyrtårnet fra vores nationale cykelrute 1, som vi næsten hele dagen ville følge. Vi stoppede

dog op og tog billede af seværdigheden, og kunne se flere mennesker bevæge sig rundt deroppe på sandet. Fyr-tårnet er, som meget andet havnært her, truet af at blive ædt af havet. Derfor flyttes fyret over de kommende 2 måneder i mere sikker afstand fra havet. Det må egentlig være træls at bo her på egnen og altid døje med sand i øjnene, når det blæser lidt kraftigt fra vest.

Næste stop var Nørre Lyngby, og det er næsten her det tydeligst fremstår, hvordan det frådende hav æder af kysten. Beboerne har svært ved af myndighederne at få lov til at kystsikre effektivt. Alt imens er huse og veje gennem årene forsvundet i havet. Man kan se resterne af en gammel halv kirkegård, og nogle steder stikker rør og ledninger ud af skrænten. For nogle årtier siden kan jeg huske en vej helt ude ved kanten; men nu er vejen forlængst skyllet i havet.

Vi fortsatte vores cykeltur, og inde i landet kunne vi lidt før Løkken skimte Børglum Kloster, der stammer helt tilbage fra 1200-tallet. Klokkeren var næsten 14, da vi ankom til Løkken. Indtil engang i 00'erne var byen valfartssted for især unge mennesker pga. byens livlige natteliv. Jeg har flere gange camperet i byen, og bl.a. helt tilbage i 1980 kan jeg huske, at jeg har været på Peter Bådsmand og Pakhuset.

Det var på højde tid at spise frokost, og vi dumpede ind på restauranten Casa Blanca. Jeg var ikke voldsomt sulten, så jeg nøjedes med en pizza. Det lod Poul sig dog ikke spise af med. Han sprang ombord i husets store frokostbuffet og fik smagt både det ene og det andet. Vi sad ude og spiste i et telt med terrassevarmere ud mod torvet, så det var hyggeligt. Først efter 1½ time var vi klar til at drage videre iført regntøj. For mens vi sad der på Casa Blanca, var det begyndt at regne, og det så ikke ud til at ville holde op lige med det samme. Planen var, at vi nu skulle ud at cykle på stranden fra Løkken til Grønhøj – en strækning på ca. 5 kilometer. Jeg havde for mange år siden kørt i bil her på stranden, så nu skulle vi prøve at cykle på underlaget, og cykelrute 1 gik netop denne vej.

Det var meget tungt at cykle med oppakning og forholdsvis smalle dæk i det våde sand. Det blev ikke just nemmere af, at det regnede og foregik i strid modvind. På havet var der rimelig høje brusende bølger, og skråt ind fra strandkanten sandføg det indimellem, selvom det var regnvej. Flere gange undervejs måtte vi passere lidt vand, der løb ud i havet inde fra land. Sporet på strandvejen var bredt, så der var god plads til de biler, der passerede os i begge retninger. Jeg stoppede op ca. midtvejs for at tage et billede og sunde mig lidt, hvorefter Poul kom længere og længere foran.

Til venstre sen lang frokost i Løkken og til højre Poul på den lange seje cykeltur på stranden mellem Løkken og Grønhøj.

Da jeg endelig nåede hen til Grønhøj, kom Poul gående mig i møde. Han fortalte, at han havde en god og en dårlig nyhed. Den dårlige nyhed var, at det stadig regnede. Det var der nu ikke så meget nyhed i og kunne næsten også være lige meget, for jeg var allerede plaskvåd. Det der ikke var blevet vådt ovenfra, var blevet vådt af sved indefra. I går havde jeg på campingpladsen ønsket en dukkert, men misset den. I dag havde jeg så fået min dukkert; men havde hellere været den foruden.

Den gode nyhed var, at et skilt viste, at der kun var 9 km til Blokhus. Jeg tror, det måtte være strandvejen til Blokhus, der var tale om, og vi var vist mætte af at cykle på stranden. Vi skulle i stedet følge cykelrute 1 til Hune, og den snoede sig ud og ind og var nok dobbelt så lang.

Poul troede næsten, det var det værste vejr, han nogensinde havde prøvet at cykle i der på stranden. Selvom det var forbundet med strabadser, vil jeg nok ikke helt karakterisere det i den kategori. Inden vi forlod stranden, så vi 2 ryttere på heste komme ridende imod os på stranden. Det var ikke kun os, der var ved at tabe pusten på stranden denne torsdag eftermiddag. Min cykelcomputer kunne ikke klare møgvejret og stod helt af. Poul havde ikke cykelcomputer på sin cykel, så det var lidt ærgerligt. Nu kunne vi ikke følge med i, hvor langt vi eksakt havde tilbagelagt.

På den snørklede vej til Hune var det ikke kun asfaltfej, vi blev budt på. Vi kom til at cykle på grusvej og lidt skovvej med flis samt gammel betonvej fra krigens tid. På betonvejen kom der ingen biler, så vi tillod os at køre det meste af vejen der på en smal stribe asfalt i venstre side af vejen. Til højre et lille motiv udover havet på ruten her inden regnen stilnede af. I klitterne ses masser af sommerhuse.

Vi stoppede op endnu et par gange, inden vi nåede Hune. Efter ca. 1 times kørsel fra Grønhøj konsulterede vi en kondiløber om afstanden til Hune. Han mente, der stadig resterede omkring 7 km. Da vi kort efter passerede forbi Fårup Sommerland, blev det tørvejr, og solen dukkede frem.

Jeg har været i Fårup og Djurs sommerlande flere gange og også været i andre af landets forlystelsesparker. Personligt syntes jeg, at Fårup Sommerland og dets attraktioner hører til de bedste – hvis ikke den bedste. Udover parkens gode forlystelser synes jeg, det er et rart og hyggeligt sted med naturlig vegetation af træer, og parken virker mindre trang end tilsvarende steder.

Langt om længe nåede vi vandrerhjemmet Hune-Blokhus, som ligger i Hune. Vi blev budt velkommen af en flink dame, som udleverede nøgler og viste os rundt. Vandrerhjemmet havde også et varmerum, hvor vi kunne få tørrer alt vores våde tøj. Sikken et heldigt sammentræf, at vi skulle overnatte netop her i dag, hvor vi var blevet gennemblødte og havde allermest brug for tørring. Den mulighed havde næppe budt sig de andre steder, vi havde været. For første gang havde vi endog bad og toilet på værelset. Jo, vandrerhjem, det dur – det skal man ikke kimse af.

Om aftenen cyklede vi ind til Blokhus, hvor vi gik en tur rundt i byen. På torvet var linet en række specielle biler op, og flere mænd gik og sparkede dæk – vi gik dog bare forbi. Sommeren igennem afholdes der her på torvet gratis torsdagskoncerter med en dansk sanger eller popgruppe. Koncerterne var desværre blevet lukket ned for i år for 2 uger siden, så her i aften måtte turister m.fl. nøjes med at se på køretøjer. Sidste år, da jeg var i sommerhus nordenfjords, oplevede jeg en torsdagskoncert her, og jeg må sige, at tilstrømningen var stor.

Vi besluttede os for at tage hurtig aftensmad på Kaptajn Golf i midtbyen. Poul fik spaghetti bolognese og jeg kylling med pomfritter. Jeg kunne, som før set, ikke spise alle mine pomfritter; men dem kunne Poul klare. Både her og tidligere steder vi havde været i ugens løb, ville vi godt have haft os et slag minigolf. Men tidsmæssigt havde det ikke helt passet, og det samme gjaldt her og nu. Mørket var nemlig ved at falde på, og vi skulle retur til Hune, og Poul havde ingen lys på sin cykel. Det havde igen været en lang dag med mange oplevelser, og hvor vi mindst havde tilbagelagt 65 km på cykel. På vandrerhjemmet i Hune var der i modsætning til hytten i Hjørring masser af plads. Vi slog os ned i et par sofaer i en af stuerne, og på en svensk TV-kanal så vi Bonderøven. Ingen af os havde tidligere set netop den udsendelse. Derefter begav vi os i seng.

Dag 5, fredag den 23/8-19

Rute: Hune/blokhus – Rødhus – Slettestrand – Bonderup – Aggersund – Løgstør – Næsby (ca. 70 km)

Da rullegardinet lidt i halv otte om morgenen på vandrerhjemmet i Hune blev rullet op, så vejret udenfor trøstesløst ud – det regnede. Vores vejr-app sagde dog, at det kun var i den tidlige morgenstund, det skulle regne. Der var således håb forude, selvom det umiddelbart var svært at få øje på. Jeg havde sovet rigtig godt, mens Poul syntes, han havde sovet dårligere end de foregående nætter. Poul mente dog ikke, det var min eventuelle snorken, der havde været årsagen.

Vi spiste godt ved morgenbordet, og for første gang var der mælk at drikke. Åh, hvor jeg savnede mælk, som jeg ikke havde fået siden mandag morgen. Jeg drikker almindeligvis ca. en halv liter skummetmælk om dagen. Udover Poul og jeg, var der også 3 andre logerende tilstede under morgenmaden. Vi fik en snak med dem alle. Bl.a. 2 jævnaldrende kvinder fra København, som var på en lang vandretur. Desuden var der også en jævnaldrende kvinde fra Bergen-egnen i Norge. Hun var oprindelig dansker og havde på cykel været på besøg hos noget familie ved Næstved. Nu skulle hun videre med færgen fra Hirtshals og hjem til Bergen. Hun anbefalede os engang at prøve at cykle i det naturskønne terræn ved Bergen. Det har vi nu ingen planer om, og bakkerne her i Danmark er vist også tilpas store for os.

Efter at have færdigpakket alle vores pakkenelliker, som nu alt sammen var tørt igen, iførte vi os regntøj. Det regnede nemlig desværre stadig. Men netop som vi skulle afsted ved halvtiden, holdt det op med at regne, så vi pakkede alt vores regntøj ned. Før vi forlod Hune, skulle vi dog lige omkring en cykelmekaniker, for at få liv i min cykel-computer. Det lykkedes imidlertid ikke for den kvindelige cykelmekaniker, så vi måtte desværre undvære min fart- og triptæller resten af turen.

Vi cyklede mod sydvest ned langs Skagerrak eller Jammerbugten, som det også hedder. Der var en let til frisk modvind. Efterhånden som dagen skred frem blev vejret bedre, mindre skyet og lunere, og dagen sluttede i fint solskin – sommeren var på vej tilbage. I stor udstrækning holdt vi os til at følge de nationale og regionale cykelruter på vores kort, og ruten var også pæn afmærket med skilte. Det indebar imidlertid, at vi ikke bare skulle cykle på asfalt, men også denne dag skulle forcere 10 - 15 km grusvej og lidt betonvej.

Efter Rødhus måtte vi på grusvej gennem plantage og klithede. På anbefaling af en turist gjorde vi ophold ved et udsigtspunkt i skoven. Der fik vi et fint vue ud over klitheden og havet. Der var en dejlig frisk luft og den flotte blomstrende lyng duftede lifligt af honning. I skoven kom vi desuden forbi et par, der i en lysning, havde overnattet i shelter. De så ud til at være ved at pakke deres habengut sammen.

Fra udsigtspunktet syd for Rødhus. Store vidder med klithede og havet i det fjerne. Det duftede vidunderligt af lynghonning.

Længere fremme gjorde vi igen et break i krydset få hundrede meter fra Tranum Strand, hvor jeg sidste år sammen med familien havde ferieret i en sommerbolig. Her mødte vi et ungt sympatisk tysk par helt fra München. De havde cyklet fra Esbjerg og skulle til Skagen, hvorfra de skulle med toget hjem. Vi fik en god længere snak, og både de og vi klarede os med en blanding af engelsk og tysk.

Turen fortsatte herefter ad grusvej til Slettestrand, hvor frokosten stod på sandwich og sodavand. Uden for spisedet iagttog vi en spøjst indrettet tandemcykel. Vi fik snakket med både servitricen og ejeren. Jeg havde spurgt til et kort over området. Det kunne hun ikke hjælpe med. I stedet fik hun ejeren til på et stykke papir at skitsere ruten til Svinkløv Badehotel og derfra videre til Fosdalen. Inden vi fortsatte, nåede jeg lige at sende en SMS til min datter og svigersøn, Jannie og Heine, for at lykønske dem med mit barnebarn Theos 1 års fødselsdag.

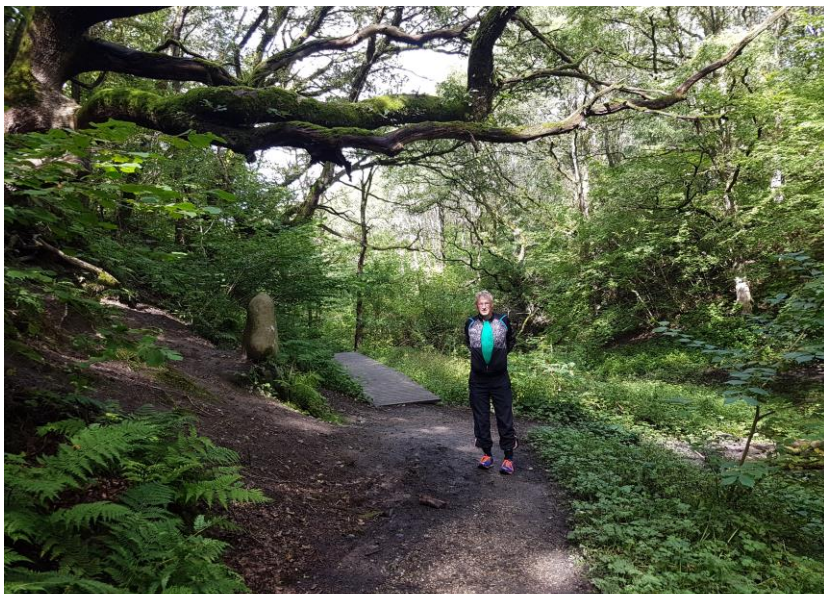
Små 100 meter længere nede af vejen mod stranden var der et offentligt toilet, som vi benyttede os af. Udenfor talte vi med et jævnaldrende ægtepar fra Hamborg. De fortalte bl.a., at Hamborgs enormt dyre musikhus, Elbphilharmonie, nu endelig var færdiggjort, og at det meget seværdige Miniatur Wunderland i Hamborg fortsat blev udbygget med nye lande og steder.

På Slettestrand så vi et par kuttere, der var trukket op på stranden. Derefter cyklede vi et par kilometer videre mod vest for at se det flotte nyopførte Svinkløv Badehotel. Jeg havde set det gamle badehotel, før det brændte for ca. 3 år siden, og sidste år da vi ferierede på egnen, så vi skelettet af det nye badehotel. Hotellet så ud til at have mange gæster i betragtning af de mange biler, der holdt på parkeringspladsen. Jeg tror ikke, der er mange steder i Danmark, der som Svinkløv Badehotel kan mønstre en belægningsprocent helt i top og melde optaget mange måneder frem. De har måske også fået lidt ekstra PR de sidste par år.

Det flotte genopførte Svinkløv Badehotel. Poul fandt en ledig stol på toppen og holdt rast.

Næste planlagte stop var skoven med Fosdalen ved Lerup kirke, så vi skulle lidt mod sydøst. Det var oprindeligt meningen, vi skulle gennemføre en lidt længere vandretur her i skoven. Men grundet vores forholdsvis sparsomme tid og vores lidt ømme ben blev det kun til en vandretur på 2 - 3 kilometer op til Lerup kirke og tilbage igen. En unik rute jeg på ferien sidste år havde stiftet bekendtskab med. Bevoksningen inde i skoven var meget frodig, og nogle steder lignede det næsten en urskov. Desværre var en del af stien noget smattet efter den megen nedbør her i august måned.

Vandretur i Fosdalen ved Lerup kirke lidt syd for Tranum strand/Slettestrand.

Atter på cyklen gik turen stejlt op og forbi Lerup kirke. Derpå sydpå via Bonderup til Aggersund, hvor vi skulle over den smalle Limfjordsbro. Broen er kun få hundrede meter lang, men var under restaurering og udvidelse. Det medførte, at vi skulle trække med vores cykler den første halvdel over broen. Vi fortsatte forbi de højtliggende kalkminer mellem Aggersund og Løgstør. Den forholdsvis lille nordvesthimmerlandske købstad Løgstør var i øvrigt tilbage i sommeren 1975 rammen om Anna Grethes og min første campingtur sammen i et lånt telt.

Da vi ikke kunne spise aftensmad på vores kommende overnatningssted, Glenholm Vingaard ved Næsby ca. 10 kilometer syd for Løgstør, havde vi besluttet at spise aftensmad i Løgstør. Det var godt nok kun sidst på eftermiddagen, men appetitten og tørsten fejlede ikke noget. På Restaurant Hos Tetzlaff fik vi begge en god stor wienerschnitzel – en rigtig én af slagsen af kalvekød med det hele – som i solskin blev nydt på den udendørs terrasse på gågaden. Til frokost og aftensmad drak vi sædvanligvis øl eller sodavand. I dag var Poul dog meget tørstig, så han måtte have begge dele.

Med fyldte depoter begav vi os de sidste kilometer mod syd til vores bestemmelsessted. Vi var blevet fortalt, at hvis vi cyklede helt ude ved vandet, ned langs Frederik den Syvendes Kanal til Lendrup Strand, så skulle vi påregne grusvej. Vi syntes, vi havde kørt tilstrækkeligt på grusvej den dag. Derfor gik turen ud mod den lille by Raunstrup, og derfra sydpå ad Viborg/Løgstør-landevejen.

I udkanten af Løgstør passerede vi Løgstør Parkhotel, som for få år siden var blevet overtaget af en bekendt, Torben Large, som Poul og jeg i en årrække havde spillet badminton med i Viborg. Selvsamme år Torben overtog hotellet inviterede han alle os badmintonspillere i klubben gratis til julefrokost med musik og dans samt overnatning og morgenmad på Parkhotellet. Man kunne passende sige, at Torben der med sin gestus matchede sit efternavn. Festglad som jeg er, tog jeg naturligvis imod tilbuddet.

I dejlig sensommervej ankom vi ved halvsyvtiden om aftenen til Glenholm Vingaard ved Næsby. De to kvinder i receptionen fortalte, at de netop havde snakket, om vi monstro dukkede op. Både Poul og jeg havde begge hver for sig for flere år siden kort frekventeret stedet. Efter at have tjekket ind cyklede vi befriet for oppakning ned til Næsbydale Badehotel. Her gik vi de små 300 meter ned til fjorden gennem den fredede smukke slugt med græssende får. På den bugtende sti lå der flere steder fårelort, så vi skulle være påpasselige med, hvor vi trådte. Den lille dal er en erosionsdal skabt af smeltevand fra sidste istid. Et par gange for mange år siden havde jeg badet her ved fjorden, og vandet så i dag også ganske indbydende ud; men vi nøjedes med at nyde udsigten. Herefter gik vi ind på badehotellet og bestilte morgenmad til næste dag, da det ikke kunne tilkøbes på vingården.

Om aftenen sendte jeg en SMS-besked til Anna Grethe om, at vi var vel ankommet til vingården, og at vi næste dag skulle spise morgenmad på Næsbydale Badehotel. Jeg ved, at Anna Grethe har en forkærlighed for kroophold og badehoteller især. Hendes tilbagemelding var da også med glimt i øjet, at vi rigtig førte os frem, hvori jeg sporede en antydning af misundelse.

På vingården boede vi i en separat gæstebolig – et helt lille hus med 2 toiletter og begge med badefaciliteter. Huset skulle vi dele med en familie på 4, hvoraf det yngste par kom fra Engesvang. Det var nogle behagelige mennesker, som vi fik nogle gode snakke med. Om aftenen spillede vores samboer et spil ved et bord i stuen, hvortil der var åbent til køkkenet. Her spillede Poul og jeg ved et andet bord en ældre udgave af Trivial Pursuit, og Poul havde kogt vand, så vi samtidig kunne nyde lidt hygge-te. For Pouls skyld vil jeg undlade at fortælle, hvem der vandt. ☺ Endnu en lang dag var ved vejs ende – endnu en vellykket og oplevelsesrig dag var gået, hvor vi havde snakket med utrolig mange spændende, søde og rare mennesker. Dagens tilbagelagte cykeldistance beregnede vi til ca. 70 kilometer.

På vingården oplevede vi i øvrigt et par anderledes ting. Da vi kom ind i værelset, hvor vi skulle sove, var der en desserttallerken med 2 små plasticposer, der hver indeholdt et sæt ørepropper. Man skulle næsten tro, de havde været med på en lytter på vores tur. Så da vi ved nattetide – efter at have snakket færdig – lagde os til at sove, var det for begges vedkommende med lysegrønne gummidupper stikkende ud af øret – et ømt syn.

Forinden havde vi begge været i bad, og vi nøjedes her på vingården absolut ikke med et varmt brusebad på kun få minutter. Brusehovedet var nemlig meget tilkalket, så det var sparsomt med vand, vi kunne bade os i. Det betød så bare, at badetiden blev des længere.

Det var også sidste aften på turen, at Poul og jeg skulle gennem scenen med at pålægge vores medbragte senge-linned (lagen og dyne- og hovedpudebetræk). I Øster Hurup havde Poul en dobbeltseng, og der havde han ligesom her lidt udfordring med at få sit strækklagen til at nå.

Alle vores overnatningssteder havde vi undervejs givet stjerner ud af 5 mulige. Det første sted i Øster Hurup havde vi givet 3 stjerner. Hytten i Sæby fik 2½ stjerner, mens mini-hytten i Hjørring måtte nøjes med kun 1 stjerne. Til gengæld kunne vandrerhjemmet i Hune-Blokhuis opnå 4½ stjerner, og vingården her i Næsbydale 4 stjerner. Det var fint at slutte i den gode ende.

Næsbydale Badehotel (downloadet) og i baggrunden den fredede dal og fjorden, hvor Poul fotograferede mig om aftenen.

Dag 6, lørdag den 24/8-19

Rute: Næsby - Rønbjerg - Ertebølle – Ullits – Gedsted – Gørup – Skringstrup/Skals – Løgstrup - Viborg (ca. 73 km)

Vi stod tidligt op - dvs. kl. godt 7. Det var dagen for vores sidste etape af vores lange cykeltur. Det gjaldt om at komme rimelig tidligt afsted, for jo før ville vi nå hjem. Dagen skulle tilmed blive turens første og eneste sommerdag med temperaturer på mindst 25 grader og kun 2 sekundmeter modvind - hvor herligt.

Da vi kl. 8 cyklede fra Glenholm Vingård med dens små jordlodder med vinstokke, var det godt tåget – tegn på at det skulle blive en fin solskinsdag. Vi kørte de knap 2 km ned til Næsbydale Badehotel, hvor vi havde bestilt morgenmad. Morgenmaden kostede 125 kr./person. Vi syntes godt nok, det lød lidt dyrt. Det var dobbelt så meget, som vi havde givet for morgenmad de foregående dage. Men ejeren havde fortalt os, at det var en stor morgenbuffet, som vi næsten kunne klare os på resten af dagen.

Vi kunne også godt se, at vi var gået et niveau op, og vi tog godt for os af sagerne. Jeg tømte den fyldte mælkekande et par gange, så servitricen måtte løbe i pendulfart for at fylde den op. Badehotelles service var assorteret, og mælkekanden usædvanlig lille. Hvis de troede, de kunne spare på mælken ved blot at servere den i en halvstor flødekande – så blev de vist klogere. Jeg noterede mig, at Poul også tog for sig af udvalget. Efter at have fået et spejlæg på rugbrød med bacon efterfulgt af en skål yoghurt med tilbehør, boller med en god fedtfattig rullepølse og wienerbrød samt hyldebærsaft, appelsinjuice og naturligvis nogle kopper kaffe, fortsatte Poul med endnu 2 spejlæg på rugbrød. Man må sige, at den mand har en god appetit – og vist fik vi noget for pengene.

Det var et ganske hyggeligt og charmerende badehotel, som måske ikke var helt færdig istandsat. Flere af rummene så temmelig rustikke ud. Godt forsynet og klar til at cykle videre skulle vi op ad den umådelig stejle bakke ved badehotellet. Her blegnede stigningen på 16 % op ad Pikkerbakken forleden. Da vi dagen forinden havde været her uden bagage, cyklede vi begge op. Men nu havde vi oppakning på cyklerne og valgte klogeligt at trække op – og det var så sandelig hårdt nok endda.

Turen fortsatte ned langs Limfjorden på vores højre side. Tågen begyndte at lette, da vi passerede det store Rønbjerg Feriecenter. Udover det blikstille vand kunne vi se Livø og i baggrunden til venstre herfor øen Fur. Igen måtte vi ud på den lidt større Løgstør-Viborgvej. Heldigvis var der kun lidt trafik. Vi fortsatte forbi Vitskøl Kloster, hvor jeg faktisk var lige ved at få booket overnatning; men det viste sig til sidst, at de havde et guldbryllupsarrangement. Desværre var alt optaget, så de henviste til vingården – og det var jo ganske fint.

Ved Trend cyklede vi meget tæt på Limfjorden eller Bjørnsholm bugt, som den hedder her. Jeg har flere gange tidligere været her ved Trend Strand. Det er rigelig lavvandet til rigtig at bade her; men stranden er udmærket. Vi stoppede op ved Trend Kro. Jeg viste og fortalte Poul om kroens berømte, rimelig billige, men megastore stjernesnud. Jeg har et par gange smagt den lille udgave. Et lille stjernesnud bestod af 4 fiskefileter – 2 stegte og 2 kogte. Mens et stort stjernesnud omfattede hele 7 fiskefileter med henholdsvis 4 stegte og 3 kogte. Kroen er i øvrigt også meget kendt for retten stegt flæsk med persillesovs.

Da vi var kommet op ad bakken fra kroen, kom vi til, hvor jeg som rekrut, i netop den sidste uge af august for 45 år siden, havde ligget i bivuaklejr lidt inde i skoven få hundrede meter fra vejen. Jeg husker rekrutturen som en herlig øvelsestur - ja, nærmest idrætsferietur. Udover det sædvanlige militærhalløj, skulle vi alle hver morgen i samlet flok i geled løbe ned til fjorden for at bade. En af dagene løb vi bl.a. parvis et langt orienteringsløb på arealerne ved Trend - Ertebølle – Strandby. På ugens næstsidsste øvelsesdag var der atletikdag på Farsø Stadion.

Vi cyklede ned ad grusvejen, hvor jeg som rekrut i sin tid havde løbet ned for at bade. Lige før Ertebølle – kendt for sine køkkenmøddinger fra stenaldren – kom vi til en udsigtstop, som vi bevægede os op på. Vi gik også ud på den halvlange badebro, og bagefter nød vi fra bænken på toppen udsigten med det blikstille vand i det dejlige sensommervej.

Da vi fortsatte, talte vi med en midaldrende motionsløber, som tidligere havde boet i Overlund i Viborg. Hun anbefalede os for naturoplevelsens skyld at køre videre ca. 4 km ad en grus- og markvej langs fjorden. Vi måtte give hende ret i, at det var en fin naturroute, selvom vejen ikke var for god.

Fra Strandby – ikke at forveksle med Strandby i Nordjylland – fortsatte vi ad Løgstør-/Viborgvejen, til vi drejede fra til Ullits. Længere sydpå ad Løgstørvejen var cykelrabbatten heldigvis lidt bredere. I Gl. Ullits holdt vi i krydset midt i byen, og jeg kastede et sidste blik på cykelkortet, for at orientere os om, at vi var på rette vej. Endnu en gang fik vi os et bolsje fra Pouls nu næsten tømte godtepose. Det var blevet over middag og blevet varmt og solrigt, og jeg lokkede Poul til at smide de lange bukser, som han havde kørt hele turen i. Efterfølgende måtte Poul også indrømme, at det var mere luftigt blot at cykle i cykelshorts med bare ben.

Poul cykler i det hele taget næsten altid ture iført lange overtræksbukser udenpå sine cykelshorts, mens jeg almindeligvis nøjes med cykelshorts. Når det gælder påklædning af overkroppen på cykelture under 20 grader skiljer jeg mig til gengæld ud fra mængden. Ja, de fleste - næsten undtagen Poul - vil sikkert trække på smilebåndet eller ryste på hovedet af det. Mit motto er: Hellere svede end fryse. Inderst har jeg en langærmet skiundertrøje til at transportere sveden. Der ovenpå har jeg en T-shirt og så en tynd rullekravetrøje. Sidst, men ikke mindst, har jeg yderst en tynd windbreaker og en gul sikkerheds-overtrækningsvest. I dag var det blevet varmere og varmere som dagen skred frem, og jeg kunne godt have holdt varmen med mindre overtøj, men lod bare stå til.

Det foreløbige mål var Gedsted, hvor vi havde planlagt at proviantere. Poul var løbet tør for vand, så det var tid at få indkøbt forsyninger i brugsforretningen. Udenfor ved et bord med bænke satte vi os for at guffe i os af bl.a. store fine bananer indkøbt til 1 kr. stykket. Samtidig talte vi med en ældre dame, som vandede butikkens uden-dørsblomster. Hun så ikke ud til at have særlig travlt og ville vist hellere snakke med os og om vores tur.

Igen måtte vi ud at køre lidt på Løgstør-/Viborgvejen for at komme til Gørup. Lidt herefter, før bakken mod Ll. Torup, gjorde vi endnu et lille stop. I Gedsted havde vi fået fyldt godt med væske på tanken, og nu var det omvendt tiden at lade vandet mellem træerne. Vi kom jo sikkert ikke forbi et toilet, før vi kom hjem. Morgendagen var for længst forsvundet, og rundt om på markerne var mejetærskerne i fuld sving med at bjerge årets høst. Et enkelt sted så vi også raps blive høstet.

I Ll. Torup rundede vi Anna Grethes barndomshjem. Vi kørte helt ind på gårdspladsen, og tilsyneladende var ingen hjemme. Jeg var kommet her hyppigt gennem mere end 7 år. Det var underligt at se, hvordan næsten alt var forandret, og tingene så ikke just velvedligeholdte ud, som da jeg sidst så stedet for 37 år siden. Jeg tog nogle billeder, som jeg var sikker på, at Anna Grethe og hendes søstre gerne ville se.

Turen fortsatte forbi Naturgas Midt/Nords store naturgaslager på vejen mellem Ll. Torup og Skinderup. Jeg erindrede, da naturgaslageret blev etableret omkring 1980 – de sidste år, hvor Anna Grethes forældre havde ejendommen i Ll. Torup. Fra Skinderup måtte vi igen nogle få kilometer på grusvej for at passere de naturskønne lyngarealer på Borup Hede og efterfølgende nå til Himmerlandsstien i Skringstrup. I lyngbakkerne snakkede vi med et par modne damer og spurgte, om de kunne finde nogle tyttebær. Det kunne de ikke; men det var heller ikke det, de søgte. De var i stedet ude for at plukke af den blomstrende lyng, som godt nok var ved at være på det sidste.

Himmerlandsstien – den gamle nedlagte jernbane mellem Viborg og Løgstør - er det meste af vejen belagt med stenmel, og ruten er uden stigninger af betydning. Vejen er sædvanligvis ganske god at køre på, og i al væsentlighed skulle vores sidste stræk ske på dette underlag, til vi nåede hjem til henholdsvis Løgstrup og Viborg. Bortset fra en lidt øm bagdel efter de mange kilometer i sadlen, havde jeg på intet tidspunkt følt mig decideret trætt eller haft problemer med bentøjet. Men da vi kom til Himmerlandsstien følte jeg ømhed i venstre læg. Godt vi snart var hjemme, for nu var der næppe mere end 20 km til Viborg ad Himmerlandsstien. Selvom der ikke var så langt tilbage, foreslog jeg Poul - qua min ømme bagdel og læg – at holde endnu en pause, hvor Skals Å munder

ud i Hjarbæk Fjord. Her åndede fred og idyl denne sommereftermiddag, hvor skyerne spejlede sig i det stille vand.

Dejlig sensommervej. Til venstre udsigt over Limfjorden fra udsigtspunktet ved Ertebølle. Til højre malerisk udsigt over Hjarbæk Fjord fra Himmerlandsstien.

Jeg fik sagt pænt farvel til Poul i Løgstrup, og nu var det min tur til alene at cykle de ca. 8 km hjem til Gotlandsvej i Viborg. Jeg havde i hvert fald bedre vejr til at cykle strækningen i end Poul havde haft mandag morgen. Til gengæld havde Poul nok været mere frisk. Poul havde berettet, at strækningen var blevet lidt medtaget - sandsynligvis af den megen regn, der var faldet i løbet af august måned. Jeg måtte sande, at stien med stenmel virkelig var blevet noget ringere, end jeg tidligere havde oplevet. Kl. 16 ankom jeg i god behold hjem til Gotlandsvej i Viborg i strålende solskin, og hvor Anna Grethe sad og nød det på terrassen.

De sidste par dage, hvor vi cyklede mod syd mod solen, havde jeg ved dagens begyndelse taget solcreme på. Jeg havde dog glemt benene, og da jeg kom hjem, noterede jeg, at solen havde sørget for, at jeg havde fået et ikke synderlig klædeligt mørkerødt bånd på godt 5 cm fra knæene og opad lårene.

Alt i alt havde det været en meget vellykket tur, hvor vi blev forskånet for uheld. Selve turen havde kostet os under 2.500 kr. i alt hver især. Den sidste dag havde jeg cyklet ca. 73 km, og dermed ca. 8 km længere end Poul. På hele turen havde vi cyklet godt 455 km på vidt forskelligt underlag, og desuden havde vi gået adskillige kilometer. Måske var det en lidt lang tur dagsantallet taget i betragtning. Men det havde været en særdeles aktiv ferie - en rigtig god sensommertur, hvor vi havde cyklet i meget forskelligt terræn og natur og i det hele taget oplevet utrolig meget. Vi måtte sande at Danmark har mange naturperler at byde på. Det lunefulde danske vejr, havde vi også været rimelig heldige med, og overalt havde vi kun mødt flinke og rare mennesker. Ved hjemkomsten fra turen måtte både Poul og jeg vedkende os, at oplevelsesbægeret var blevet fyldt op.